

γουμενως μία των περιεργότερων και δραματικωτέρων εν τοις χρονικοις των καθ' ημας δικαστηρίων.

Ίδιαιτέρα ἀλληλογραφία «'Ασμοδαίου».

ΚΟΛΑΣΙΣ 2 Φεβρουαρίου.

Ἄρχομαι ἐπιστέλλων σήμερον εὐρῶν ἑκτακτον εὐκαιρίαν. Ὁ πρωθυπουργός σας ζητεῖ ἐντεῦθεν ἐπικουρίας και λαθρόχειρ κρύπτω ὑπὸ τὴν οὐραν διαβολίσκου τὸν μικρόν μου φάκελλον. Ἀρκέσθητι ἤδη με τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου μου, ὀχληρὰν ὡς πᾶσαν τοιαύτην, ἐλπίζω δὲ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν τῶν μελλόντων συμπολιτῶν μου και ἀναγνωστῶν σου εἰς προσεχῆ ἐπιστολὴν, ἐν ἧ θ' ἀπεικονίσω ὡχρῶς ἴσως ἀλλ' ἀληθῶς τὰ ἦθη και ἔθιμα, τὴν εὐδαίμονα ζωὴν, διότι ζῶμεν και ἐδῶ, τὰς διασκεδάσεις, τοὺς κολασμένους μας ἔρωτας και τὰ μυρία ἐκεῖνα ἡδονικὰ σαγηνεύματα, δι' ὧν μᾶς δελεάζει ὁ Ἀρχιδιάβολος ἐν τῇ γῆ και μᾶς μαγεύει ἐν τῇ κολάσει. Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Οἱ στεναγμοὶ και τὰ δάκρυα τῶν κληρονόμων μου εἶχον παύσει πρὸ μιᾶς ὥρας, και πρὸ μιᾶς ὥρας εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ μνήματός μου, ὅτε ἠσθάνθην ἀπαλὴν χεῖρα θωπεύουσαν τὴν παρειάν μου και σύρουσάν με ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ ὠτός . . . ἀνέψα τοὺς ὀφθαλμούς μου και ἀκαριαίως προσέβλεψα γυναῖκα ῥοδόπεπλον, μελανόκομον και κάλλους ἀπεριγράπτου ἐπιδένουσαν αὐτούς και ἐν τῷ ἅμα αἱ χεῖρές της περιέβαλλον τὴν ὀσφύν μου, με ἤγειρον, και ὡς ἀνέμου φύσημα εὐρέθην φερόμενος εἰς ἐναέρια στρώματα ἡδυπαθῶς σφριγῶν και μεθυσκόμενος ἐκ τῆς εὐόδου πνοῆς της . . .

— Ἐδῶ! μοι εἶπεν, ἀφαιροῦσα τὸν ἐπίδεσμον. Ἄμαξαι εὐρύχωρος, πολυτελής, λάμπουσα, ἵπποι μεγαλοπρεπεῖς ὑπερήφανοι περιέμενον. Ἄμα ὡς ἀπῆλθον φερόμενος ὑπὸ τῆς ἀβραῆς ὀδηγοῦ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν ἠνιοχοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἥμην λιπόθυμος, κεραυνόβλητος, παράφρων, ἔξαλλος. . . δὲν ἡδυνάμην νὰ σκεφθῶ.

Τέλος ἀνένηψα! παρτήρησα πέριξ μου, συνέκρινα τὴν θέτιν μου με τὸ παρελθόν, τὸ παρελθὸν με τοὺς προγενεστέρους ὀδηγουμένους μετὰ θάνατον ἐπὶ τῆς σαπρᾶς τοῦ Χάρωνος λέμβου, και τὴν ἀναπαυτικὴν μου ὀδοιπορίαν, τὴν εὐόδη αὔραν τὴν δροσιζουσάν με, τὴν ναρκωτικὴν ἡδυπαθειαν, τὴν κοιμίζουσαν τὸ σῶμα διὰ νὰ φωτίζη τὸ πνεῦμα . . . Ἄλλὰ δὲν ἤμην μόνος ἐπιβάτης (ὑπὸ λαϊκὴν σημασίαν). Γέρων πολίος, πεντηκοντούτης δεσποινίς και νεανίας ἦσαν οἱ συνοδοιπόροι μου. Ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ταξειδία, ταχέως ἐσχετίσθημεν οἱ τέσσαρες ἀπεθαμμένοι και διηγήθημεν ἐν περιλήψει τὰς ἱστορίας μας. Ἡ ταχύτης τῆς ἀμάξης δὲν ἐπέτρεπεν ἡμῖν νὰ βλέπωμεν ἐκτὸς αὐτῆς. Συνεζητήσαμεν, ὑπεστηρίξαμεν ἀντίθετα και συνεννοήθημεν.

Ὁ γέρων ἦτο πολιτικός ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ἧ ἄνθει τὸ ρουσφέτι και θάλλει τὸ ἀπροχώρητον θανῶν πρὸ ἐτῶν ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κόλασιν κατὰ ῥητὸν τοῦ κανονισμοῦ της ἄρθρον μὴ ἐπιτρέπον τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς θρῆνουμένους. Εὐτυχῆς ἐγὼ! μόνον κληρονόμους εἶχον. Οἱ δύο ἔτε-

ροι συνοδοιπόροι ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν κοινῶν τύπων τῶν βριθόντων ὡς βλέπω ἤδη ἐνταῦθα ἡ κυρία εἶχε λάβει τὸ εἰσιτήριόν της δικαιωματικῶς ὡς γυνὴ, ὁ δὲ νέος παραβάς δύο-τρεις ἐντολάς και ἰδίως ἐν ἐπιθυμίαις τὴν ἐσχάτην.

Ἀφίχθημεν. Ὁ μυθιστορικὸς ἐπίδεσμος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μικρόν, ἵνα τοὺς θαμβῶσῃ γυμνωθέντας ἐν αἰθούσῃ ἀπεράντῳ και φωταυγῆ, ἐν ἧ τὰ ἄνθη και οἱ κόσμοι τοὺς ἐμάγευον ἐν κεφαλῇ μεθυσθείσῃ ἐκ μύρων και γοητείας. Ἐνδυμασίαι ἐκεῖ ἀπειροπληθεῖς ὄλων τῶν αἰώνων και τῶν λαῶν, και ἐδῶ εἰκόνων και φωτογραφιῶν μυρμηκῶν σκῆπτρα, στέμματα, ἄμφια, προσωπίδες, βακτηρίαι και παρῆσημα ἀναμιξ και κομβία και φενάκαι. Ὁ χρυσις, οἱ ἀδάμαντες, ἡ μέταξα, ὄπλα ἀστράπτοντα, πᾶν πολυτιμον τέλος ἀπῆγάγεε λάμπιν ἰδίαν ἡ Ἴρις θὰ ἐφάνετο μελανὴ και σκοτεινὸς ὁ ἥλιος πρὸ τοῦ φωτός ἐκεῖνου, τοῦ ἀνεξηγήτου, τοῦ θαμβούντος, τοῦ ἐκκύντος. Εἰσήλθουμεν πρῶτος ἐγὼ μετὰ τῆς γραίας συνοδοιπόρου. Γέρων ρικνὸς και ρικένδυτος, ἀντίθεσις ἐκπλήττουσα πρὸς τῆς αἰθούσης τοὺς κόσμους, ἠρώτησε τὸ ὄνομά μας. Ἡ γραία ἀπήντησε πρῶτη. Ὁ γέρων ἐφυλλομέτρησεν ὀγκῶδες βιβλίον, ἐσημείωσεν ἀριθμὸν τινα ἔλαβε φωτογραφίαν ἐκεῖ που εὐρισκομένην και εἶπεν ὑποκλινόμενος—Κυρία μου, κατὰ τὴν ὠραιότερην στιγμὴν τῆς ζωῆς σας εἶχετε τοιαύτην τὴν μορφήν, τοιαύτη θὰ εἴσθε τοῦ λοιποῦ και . . . πάντοτε! Ἐκυψα ἐπὶ τοῦ ὤμου της και εἶδον ἐπὶ τῆς εἰκόνος τὴν ῥοδόεσσαν ὄψιν ἀγγέλου ἡ γραία ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Κολάσεως—ληφθέντος ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐπὶ μισθῷ—εἰς ἰδιαιτερον δωμάτιον και διὰ τὴν εἶδον πλέον . . . με τὴν πρῶτην μορφήν της. Εἰς τὸν αἰτὸν τόπον ὑπεβλήθη και ἐγὼ και εἶμαι ἤδη κομψότατος νέος. Εἶμαι καταγοητευμένος με τὸ γλυκὺ κλίμα, τὸ θάλπον φῶς, τὰς ἡδυτάτας ἀπολαύσεις, τὰς ῥοδίνους γυναῖκας, ἀλλ' ἀναχωρεῖ ἡ εὐκαιρία και πρέπει νὰ τελειώσω. Φαίνεται, ὅτι ὁ πρωθυπουργός σας βιάζεται ἤθελα νὰ μάθω διατὶ ἔρχονται μήπως διὰ νὰ τὸν πάρουν;

Ὅτι εἶπον και λέγουσι οἱ ποιηταὶ σας ἐν τῇ γῆ περὶ Ἐδέμ, Ἡλυσίων και παραδείσου εἶνε μὴδὲν, εἶνε πεζότατον παραβαλλόμενον πρὸς τὸν ὠραῖον μας τόπον. Ἄνθη ἀειπλάκη, δρόσος μυρβέσσα, φῶτα ἀπειροπληθῆ ποικίλλοντα, μουσικὰ θεάματα, χοροὶ, ἀπόκρευ ἀτελεύτητος, λεμβοδρομαίαι, οἶνοι, ποταμοὶ, γυναῖκες . . . Μόνος ὁ κόρος ἐλλείπει.

Κόλασις Κόλασις πόσον εἶσαι ὠραία! Πῶς εἶνε λοιπὸν ἡ Παράδεισος; . . .

Ἄδάμ.

